

HVAD VI VIL

ORGAN

for

Kvindesagen:

Kvindens Ligeberettigelse
med Manden.

Fredssagen:

Krigs Forebyggelse
ved Voldgift.

Arbejdersagen:

Lige Ret og Adgang for
alle til Samfundets Goder.

Udgivet af Kvindelig Fremskridtsforening.

Nr. 13.

Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned. Abonnement 60 Øre pr. Kvartal foruden Postpenge.

København, den 1. Juli 1889.

II. Aargang.

Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads
10 Øre.

Kvinderne og Grundlovsfesten.

Af

Johanne Meyer.

For 40de Gang gik Kvinderne i Aar til Grundlovsfest. Med en stille Glæde og med et taknemmeligt Sind følge Kvinderne Mændene, prise med dem det store og smukke Arbejde, 5te Juni Grundlov, hvor Mændene her som altid i deres Visdom og store Omhu for Kvinden har forstaaet at holde hende i det skjulte, at ikke det offentlige Livs ublide Vind skulde virke skadelig paa den ægte Kvindelighed.

I alle politiske Lejre ses Kvinderne. — Gaar hendes Ægtemand i Kongens Have, da er hun der, gaar han til de liberales Fest, da er hun der, ligesaa paa Fælleden med Socialisterne.

Det smukke Familieliv maa mindst paa en Festdag lide Skaar i Glæden. Hustruen maa følge sin Mand, skulde Børnene se, at Fader og Moder har forskellig Mening, det vilde jo være en Skandale.

En politisk Overbevisning, et Partistandpunkt, bør en Hustru, hvis hun har den, dog i al Fald skjule, og saa følger Hustruerne som lydlose Lam deres Ægteherre.

Skulde Kvinderne virkelig ikke have nogen politisk Mening?

Den offentlige Mening og Lovgivningen har i al Fald gjort sit bedste til at udviske den, eller rettere til at sætte hende saa grundig udenfor Deltagelse i det borgerlige Liv. Selv i 1848, da der blæste en virkelig Frihedsvind over Evropa, saa vi her i Danmark blev saa grebne, at vore Mænd kunde lave en

Lov, gennemglødet af Iver for Menneskerettigheder, saa var dog Mændene ikke i Stand til at se, at Kvinderne var Mennesker som de, og altsaa trængte til at have *Ret* og *Ansvar* som Borger.

Endskønt vi ikke i 1848 hørte nogen Udtalelse af Kvinderne om Ønsket at være Vælger, kan vi være visse paa, at det i al Fald har siddet som en Fordring i Lovgivernes Samvittighed; thi de udtale med stor Forsigtighed, som den første Betingelse som Vælger, at *Vedkommende er en Mand*. Der har altsaa været Tvivl.

Siden 1848 er der blæst mangen skarp Østenvind ind over Danmark, der har virket kølende og reaktionært over det Frihedsparti, der den Gang stod ved Rorét, og skønt den tydelige Lysning, der den Gang faldt over det danske Folk, sluttes hurtig som et Stjærneskud, baade ved, at Folkerepræsentationen ikke fik Indflydelse paa Arvefølge-loven eller paa Udenrigspolitik i det hele, og ved Revisionen af Grundloven i 1866, saa 5te Juni 1849 i Grunden aldrig har været traadt i Kraft, saa har dog Folket i sin Helhed vundet i Selvtænkning og i Selvtændighedsfølelse. — Især er der sket store Fremskridt i Arbejderstanden.

Arbejderne, de er levende og forstaaer at lade høre fra sig, men deres Kvinder, er de mere selvstændige end Kvinderne i de andre Lag i Samfundet? Tænke de med deres eget Hoved og følge de deres egen Overbevisning? Nej, hvis deres Førere og respektive Ægtemænd med Mændenes sædvanlige Overlegenhed og Vægt gør dem det indlysende, at først maa Arbejderspørgsmaalet løses, saa kommer Kvinderne af sig selv til sin Ret, saa bøjer de med ydmyg Tak deres Hoved for den Visdom, glæder sig til om 100 Aar, saa kommer deres Tid, og saa gaar de taalmodig ud igen til Gryden, passer de smaa Sønner, at